

PEER KRISZTIÁN

Életkor és társai

Szia, elértem –
lihegsz elégedetten.
Dehát a vonat én vagyok.

*

Pokol lesz megérkezni,
az utazás untat.
A kalauzt inzultálják,
behúzzuk a nyakunkat.

*

Kelendőségem nulla fokán
a sikertelenség volt a legkisebb bajom.
Ártatlan kérdésektől kiakadó rugós erőmérő,
dührohamaitól dadogó tészta,
kifajzott kerti virág.
Igazságokat kerestem, túlzásokra találtam.
Ahol a boldogságot érzékeltem, nem láttam őszinteséget.

Ha megszólalok, minden kiderül:
nem is írok, ne is lássak verset,
fénykoromban is csak versenyeztem – ez így komolytalan.
Kegyvesztett jegyzetek:
engem a költészet még egyszer nem emészt fel –
megvakargatom a helyét a levágott kézzel.
Jaj, én kishitű, sosem dolgozó, inkább hisztiző –
arcomba kacag a visszasírt idő.

Ó, ha megmutathatnám, miből lett
ilyen pofásra meghúzva ez a mondat,
hogy közepesnek lenni is milyen nagy feladat!
Nagyjából azért jó élet ez. –
Nem rontottál el semmit, anyu!

„Én, kicsi fiacskám, már csak azért élek,
ismerje el mindenki a különlegességed.
Lubickolj a nyelvben, ott vagy elemekben!
Kritizálsz a versben? – csak nősz a szememben!”

„Édesanyám, hadd ne legyek eszköz!
Kapj már a fejedhöz!
Ne lásd belém apukámat,
abból lesz az önutálat.
Látod, szépen szólítalak
akkor is, ha nincs igazad!
Meg se ütlek, meg se basztlak,
te se használj sebtapasznak!”

Ne lásd belém apukámat,
abból lesz az önutálat.
Abból pedig – el se hinném,
hogy mekkora – teljesítmény.
Ezzel, szegény, adós maradt,
az élete nem szólt nagyot.

Simán megérdemli, hogy szemét legyek:
minek tanított reklamálni, ha mindig nyerek?
Csak az a düh, ami idevezet,
menetközben odaveszett.
Tudósnak indultam. Költő lettem.
Senki nincs felettem.

Bele se buktam, csak lebuktam:
rajtakaptak életuntan.
Megviccelt a cél, az utat utáltam,
de tovább megyek, mert jönnek utánam.

Csajka Gábor Cyprian vécén olvasása:
nem vagyok jobb nála.
Amikor a Németh Bálint mutatta,
mulattam.
Ha szeretem, jobb lesz – csakhogy nehéz szeretni,
miközben mindenáron jobb akarok lenni.
Ahhoz, hogy jó legyen, elég szeretnem,
felékszereznem?

Száműzött valódi tudás:
kerti költővé lustulás,
íróasztalnál ülés,
szükségszerű elszürkülés.

Ez akartam lenni régen,
mert vonzott a közeg,
választott értelmiségiségem:
megfizetett különbözet.
Ész nélkül áhított szerep.
Nehezített egyszeregy.
Önsúlyától széttörő
szép jövő.

